

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο

Ματωμένες γεπονιές-56

- Διάβαζα στην εφημερίδα Εσπερινή ότι τα γερμανικά υποβρύχια στη Μεσόγειο έχουν ρητές διαταγές να τορπιλίζουν τα αιμόπλοια των εταιριών Γιαννουλάτου και Εμπειρικού διότι οι δυο αυτές εταιρίες προσχώρησαν στο Κίνημα και μεταφέρουν εθελοντές στη Θεσσαλονίκη, ανακοίνωσε ο Ηρακλής.

- Έχουν και τη συνεργασία των δικών μας γερμανόφιλων που τροφοδοτούν τα υποβρύχια. Προχθές ένα γαλλικό σκάφος συνέλαβε μια βάρκα με δεκατέσσερις τενεκέδες πετρέλαιο στο σημείο που είχε εμφανιστεί το υποβρύχιο.

- Τι έγινε στην Αικατερίνη;

- Δεν έγινε τίποτα απ' όσα γράφουν οι αντιβενιζελικές εφημερίδες, ανέφερε ο Πέτρος. Δυο μάλιστα κυκλοφόρησαν με πένθος για τους πέντε δήθεν σκοτωμένους τσολιάδες και ζητούσαν να τους κάνουν μνημόσυνο. Έχω πρόσφατες πληροφορίες ότι δεν σκοτώθηκε κανείς βασιλόφρονας. Οι βασιλόφρονες είχαν καταστήσει την πόλη κέντρο πρακτόρων και παρέσυραν σε λιποταξία τους άνδρες του ευζωνικού τάγματος Αμύνης. Πριν μια εβδομάδα δολοφόνησαν τον υπαξιωματικό του Κινήματος Π. Πετσούλη στη δημόσια οδό. Γι' αυτούς τους λόγους η Προσωρινή Κυβέρνηση διέταξε την κατάληψη της Αικατερίνης και έστειλε το λοχαγό Νικόλαο Πλαστήρα με διαταγή να μη χτυπήσει τους βασιλόφρονες. Στη συμπλοκή, οι βασιλόφρονες έκαναν επίθεση στους αμυνίτες, σκότωσαν πέντε και το άλογο του Πλαστήρα. Εκείνοι δεν έπαθαν τίποτε. Τελικά, ο Πλαστήρας κατέλαβε την Αικατερίνη και την επόμενη μέρα την παράδωσε στους Αγγλογάλλους. Δυστυχώς, ο Κωνσταντίνος και το επιτελείο του διαμαρτύρονται ότι κινδυνεύουν από την Εθνική Άμυνα και ζητάνε από τους συμμάχους την άδεια να στείλουν στρατεύματα να την πολεμήσουν.

- Αίσχος! Βλέπουν τ' αδέρφια τους εκτρούς. Γιατί δεν πάνε να πολεμήσουν τους Βούλγαρους; ανέκραξε ο καπετάν Ροκάκης.

Η κυρα-Μαρίκα καθόταν σιωπηλή και έπλεκε τσουράπια. Σήκωσε το κεφάλι και ρώτησε:

- Πέτρο, γιατί δεν μας γράφουν τα παιδιά, ο Λεύτερης και ο Μανόλης;

- Θα μας γράφουν αλλά λόγω του πολέμου χάνονται τα γράμματα.

- Θέλω να τους στείλω μάλλινα τσουράπια. Μπαίνει ο χειμώνας. Λένε ότι είναι βαρύς ο χειμώνας στη Γερμανία. Και στη θάλασσα θα κρυώνει ο Μανόλης μου.

- Βεβαίως. Όταν τα τελειώσεις να μου τα δώσεις και εγώ θα φροντίσω να τα στείλω μέσω του Ερυθρού Σταυρού.

- Πέτρο, σε παρακαλώ, να κρατήσεις την

Κυριακή ελεύθερη. Είναι η γιορτή του Σωκράτη, του είπε η Ερμιόνη όταν έφευγε.

- Εγώ πάντα θυμάμαι τη γιορτή του βαφτιστήρα μου.

*

Παραμονή του ιερομάρτυρα Σωκράτους. Έκαναν προετοιμασίες για τη γιορτή και το σπίτι μοσοβόλησε από τα ανατολίτικα γλυκά της κουμπάρας Ασπασίας. Η γιαγιά η κυρα-Μαρίκα έφτιαξε τριπλά πρόσφορα. Σαν χτύπησε η καμπάνα του εσπερινού κίνησε με τη Μαρία για την εκκλησία της Παναγίας της Χρυσοσπηλιώτισσας. Έδωσαν τα πρόσφορα στον παπα-Αναστάση μαζί με τα ονόματα του Λευτέρη, του Μανόλη και του Σωκράτη, γραμμένα ξεχωριστά σε χαρτί για να διαβαστούν στο ευχολόγιο της λειτουργίας.

Το πρωί κίνησαν όλοι νωρίς. Ο Σωκράτης κρατούσε τον παππού από το χέρι. Ασπασήκαν τις εικόνες, άναψαν κεριά ψιθυρίζοντας τα ονόματα προσφιλών προσώπων και ο καπετάν Ροκάκης κάθισε στο στασίδι. Άκουγαν με δέος τη θεία λειτουργία και ένιωσαν ιδιαίτερη συγκίνηση όταν ψέλνονταν οι ύμνοι του ιερομάρτυρα Σωκράτη. Τον Ιερομάρτυρα του Χριστού, Σωκράτη τον θείον, ευφημήσωμεν εν ωδαίς, χairois· εκβώντες αυτώ από καρδίας, ο τον Χριστόν δοξάσας, οικείοις αίμασι.

Ευσεβώς αγωνισάμενος εν ιερούσι και Μάρτυσιν, ακριβώς διέπρεψας, Ιερομάρτυς Σώκρατες· δι' αμφοτέρων γαρ εδόξασας τον της δόξης Κύριον, και το μυστήριον της πίστεως· τους την αιώνιον ζωήν ποθώντας καλώς εμυσταγωγήσας. Και νυν Αγγέλοις συνών, και του ανεσπέρου φωτός κατατροφών, ικέτευε, μακάριε, υπέρ των ψυχών ημών.

Η Ερμιόνη έσφιξε το χέρι του Σωκράτη που στεκόταν δίπλα της. Και σαν τελειώσε η λειτουργία τού ευχήθηκαν όλοι τα χρόνια πολλά και τον φίλησαν σταυρωτά.

Στο σπίτι τού πρόσφεραν τα δώρα τους. Δέχτηκε με ιδιαίτερη χαρά της Ειρήνης και του Διονύση. Η Ειρήνη του πρόσφερε ένα σκυλάκι κουκλί, που έμοιαζε του Ασί-

κη και ο Διονύσης ζακυνθινό παστέλι. Ο Μηνάς του χάρισε ένα σκίτσο. Τον είχε απεικονίσει καθισμένο στο χορτάρι μαζί με τον Ασίκη με φόντο την Ακρόπολη.

Κάθισαν χαρούμενοι γύρω από το πλουσιοπάροχο τραπέζι. Ήταν καλεσμένος και ο φίλος του Σωκράτη ο Φίλιππος. Ο καπετάν Ροκάκης σήκωσε το ποτήρι. Τα σήκωσαν και οι άλλοι και ευχήθηκαν όλοι μαζί στο Σωκράτη τα χρόνια πολλά, να είναι πολύχρονος, γερός και δυνατός. Η συζήτηση εστίαστηκε γύρω από τις ιατρικές σπουδές των δυο νέων και τι κλάδο θα ακολουθούσαν.

- Δεν έχω αποφασίσει ακόμη, παππού. Όμως, σκέφτομαι την παθολογία, απάντησε ο Σωκράτης.

- Ούτε κι εγώ έχω αποφασίσει, δήλωσε ο Φίλιππος.

- Να πιούμε στην υγεία σας, λεβέντες μου, είπε ο καπετάν Ροκάκης και σήκωσε το ποτήρι του ενθουσιασμένος.

Του άρεσε ο Φίλιππος, που ήθελε τόσο πολύ να γνωρίσει. Και ο Σωκράτης τον κάλεσε στη γιορτή του με τη συμφωνία ότι ο παππούς δεν θα του έκανε ιερά εξέταση και δεν θα συζητούσαν για τον πόλεμο.

- Βεβαίως, Σωκράτη μου. Η γιορτή σου θα 'ναι μέρα χαράς για όλους μας. Θα την κρατήσουμε μακριά απ' τη σκιά του πολέμου, είπε ο παππούς.

Ήταν ένα όμορφο και σεμνό παλικάρι ο Φίλιππος. Μελαχρινός με αδρά χαρακτηριστικά, μετρίου αναστήματος.

Έπειτα από τα ανατολίτικα γλυκίσματα της Ασπασίας και τους καφέδες, ο καπετάν Ροκάκης άρχισε να παίζει τη λύρα του και να τραγουδάει:

Θα στείλω απδόνια του βουνού, πουλιά του παραδείσου,

για να σου πουν χρόνια πολλά κι ό,τι ποθεί η ψυχή σου.

Κρήτη μου, όμορφο νησί του κόσμου το καμάρι,

τ' ουρανού ξαστέρισμα, τση γης μαργαριτάρι.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Το πρωί κίνησαν όλοι νωρίς. Ο Σωκράτης κρατούσε τον παππού από το χέρι. Ασπασήκαν τις εικόνες, άναψαν κεριά ψιθυρίζοντας τα ονόματα προσφιλών προσώπων και ο καπετάν Ροκάκης κάθισε στο στασίδι.